

Predica de la Zurich

Duminică, 29 martie 2020, ora 14⁰⁰

Fr. Frank

Vă salut călduros pe toți în Numele scump al Domnului nostru. Este harul lui Dumnezeu că putem propovădui Cuvântul Domnului. Dacă de data aceasta nu sunt în „Sala Albă” din Zürich atunci se împlinește Cuvântul: „*acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor*”(Mat. 18:20) și ceea ce este scris direct la începutul Faptelor apostolilor, că ei se adunau în case. Conform Rom. 13 noi avem datoria ca și în ceea ce privește adunările să respectăm fiecare lege dată de conducerea țării; de fapt, să respectăm toate legile în general.

Noi îi suntem foarte mulțumitori Domnului Dumnezeului nostru că din această mică încăpere avem posibilitatea să transmitem saluturi și să propovăduim Cuvântul lui Dumnezeu pe întregul pământ. Ne bucurăm din inimă de faptul că Cuvântul lui Dumnezeu ajunge până la marginile pământului. Îi suntem mulțumitori Domnului și pentru faptul că noi putem recunoaște semnele timpului. De aceasta aparține Mat. 24, Mar. 13, Lc. 21 unde Domnul a prezis toate lucrurile care se vor întâmpla; vorbește de epidemii, ciume, foamete, cutremure și tot felul de catastrofe. După ce trăim schimbările climatice și încălzirea globală pe întregul pământ, vedem acum că acest corona virus a ajuns pe toate continentele. Este aproape de neînțeles că poate exista așa ceva. Distanțele și întinderile de apă nu joacă niciun rol, pretutindeni pe întregul pământ este același virus și același necaz.

Cu adevărat noi am ajuns într-un timp în care toți, chiar și necredincioșii trebuie să se cerceteze și să vadă că lucrurile nu mai sunt așa cum au fost odată și nu vor mai fi niciodată ca înainte. Trăim într-un timp în care profeția biblică se împlinește cu Israelul, cu popoarele și în toate domeniile. Suntem foarte mulțumitori și pentru faptul că este scris: „*Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată*

lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul”.

Din partea fraților din Zürich transmitem saluturi pe întregul pământ. De aproape 50 de ani, în fiecare duminică a sfârșitului de lună ne-am adunat în Zürich. De data aceasta este așa, poate într-o bună zi va fi altfel, dar nădăduim că ne vom mai putea aduna împreună ca să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu. Suntem mulțumitori și pentru acest fapt, că toți se pot conecta și toți pot asculta.

Scumpii mei frați și surori, noi am înțeles faptul că la prima venire a lui Hristos s-au împlinit peste o sută de prorocii din Vechiul Testament. De exemplu, ieri am citit cele patru capitole din Evanghelia după Luca. Este minunat și încă o dată minunat cum peste tot s-a făcut referire la ceea ce a fost prezis în Vechiul Testament. Dar noi trăim acum ultima perioadă, suntem ultima generație înaintea revenirii lui Isus Hristos, noi suntem în mijlocul împlinirii lucrurilor prezise și sfârșitul este cu adevărat foarte aproape. Pentru că Domnul nostru a zis: *„Când veți vedea întâmplându-se toate aceste lucruri atunci ridicați-vă toate capetele pentru că voi știți că izbăvirea voastră se apropie”.* Suntem foarte, foarte mulțumitori că noi avem și purtăm ultimul mesaj original: că Dumnezeu ne-a întors înapoi la Cuvântul Său, în harul și dragostea Sa.

Acest lucru a fost accentuat adesea de fratele Branham. După cel de-al Doilea Război Mondial Dumnezeu l-a putut folosi în mod deosebit ca să înceapă ultima trezire de vindecare. Domnul l-a putut folosi într-un mod unic și minunat. Dar apoi a venit a doua etapă. Nu doar evanghelizare, vindecările bolnavilor și pocăințe. Ci introducerea în întregul plan de mântuire al lui Dumnezeu, deschiderea celor șapte peceți. Îi putem mulțumi Domnului din inimă pentru că am fost informați despre ceea ce a rânduit Dumnezeu pentru această perioadă de timp. De aceasta aparține și făgăduința pe care a făcut-o Domnul nostru în Mat. 17 și a repetat-o în Mar. 9, că mai întâi va veni Ilie și va reșeza toate lucrurile. Așa cum în Vechiul Testament, prorocul Ilie a chemat poporul împreună și pe Muntele Carmel trebuia să ia o decizie. El a luat douăsprezece pietre după numărul celor douăsprezece seminții ale lui Israel și a rezidit altarul lui Dumnezeu, a pus jertfa pe altar, a

vărsat apă peste jertfă și apoi s-a rugat: „Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel! Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt slujitorul Tău și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta”(1Împ. 18:36). Și imediat a venit răspunsul lui Dumnezeu: „Atunci a căzut foc de la Domnul și a mistuit arderea de tot, lemnele, pietrele și pământul și a supt și apa care era în șanț”(vers. 38), ca o confirmare vizibilă că acest bărbat a lucrat din însărcinarea lui Dumnezeu.

Exact așa se întâmplă în timpul nostru. O însărcinare divină a fost dată fratelui Branham și el a îndeplinit-o. Învățătura celor doisprezece apostoli a fost pusă din nou pe sfeșnic pentru ca în Biserica lui Isus Hristos totul să fie așezat și ordonat biblic: nicio învățătură străină, nicio răstălmăcire, nicio interpretare. Ci aceeași Evanghelie a lui Isus Hristos care a fost propovăduită din însărcinarea lui Dumnezeu, acum două mii de ani. Iar în Gal. 1:8 Pavel a putut exprima avertizarea referitoare la cei ce propovăduiesc o altă Evanghelie.

Scumpii mei frați și surori, să devenim mulțumitori pentru ceea ce ne-a descoperit Dumnezeu în acest timp. Și s-o spunem clar și deslușit tuturor popoarelor și limbilor: noi am ajuns la sfârșitul timpului harului. Fratele Branham a accentuat de repetate ori, că începând din zilele Reformei a fost făcut un nou început, după o mie de ani ai unei epoci întunecate îngrozitoare, numită „epoca națiunilor”. Scumpi frați și surori, această epocă a fost numită „epoca întunecată”.

Trecuseră o mie de ani de la Sinodul de la Niceea și Dumnezeu a făcut un nou început. Începând cu timpul Reformei totul a fost restituit pe rând. Neprihănirea prin credința în Isus Hristos, în lucrarea de răscumpărare isprăvită pe crucea Golgotei. Apoi în următoarea perioadă de timp care a urmat: sfințirea prin Cuvântul lui Dumnezeu, în ascultare și credință față de ceea ce ne-a spus și poruncit Dumnezeu în Cuvântul Său. Apoi în a treia perioadă de timp care a urmat: revărsarea Duhului Sfânt și restituirea darurilor și slujbelor duhovnicești în Biserica nou testamentară. Așadar începând din zilele Reformei, a avut loc, pas cu pas, o întoarcere înapoi, tot mai aproape de ceea ce a fost propovăduit la început, ce a fost practicat și trăit cu Dumnezeu. În creștinismul primar n-au fost doar propovăduite învățături, ci de aceasta

aparținerea și trăirea celor vestite. Nu doar neprihănirea prin credință, ci era în vigoare credința în neprihănire prin puterea lucrării de răscumpărare isprăvită care a avut loc prin Sângele Mielului lui Dumnezeu. Cum a spus Domnul nostru: „*acesta este sângele Meu, sângele legământului cel nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor*”(Mat. 26:28).

Așadar nu doar o învățătură, ci o trăire mântuitoare personală pe care noi o avem cu Domnul și Răscumpărătorul nostru. Exact așa este și cu sfințirea. Noi toți știm ceea ce a fost propovăduit, cum trebuiau să fie credincioșii: cum trebuiau să fie bărbații, femeile; în adunare a fost învățat totul. În aceasta suntem sfințiți, prin faptul că noi facem ceea ce ne poruncește Cuvântul lui Dumnezeu. Cine nu practică acest lucru acela nu poate fi sfințit. Așadar prin credință și ascultare trebuie să se întâmple. Exact așa este și cu botezul cu Duhul Sfânt, cu primirea botezului cu Duhul Sfânt. Ioan Botezătorul a strigat cu glas tare: „*Cât despre mine, eu vă botez cu apă, spre pocăință; dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine, și eu nu sunt vrednic să-I duc încălțăminte. El vă va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc*”(Mat. 3:11).

Apoi trecerea la Fapte 2, unde putem citi ce s-a întâmplat atunci când a avut loc turnarea Duhului Sfânt, când a fost fondată Biserica nou testamentară într-un mod supranatural. Sângele fusese vărsat, lucrarea de răscumpărare de pe Golgota fusese isprăvită, răscumpărarea noastră avusese loc. Apoi cei răscumparați au fost înzestrați cu puterea din înălțimi și ei și-au putut îndeplini slujba mai departe.

Dar acum noi am ajuns în ultima perioadă a timpului. După ultima trezire pe care toți o cunosc ca fiind trezirea pentecostală, care apoi s-a revărsat în mișcarea carismatică, toți au rămas în învățăturile lor tradiționale. Eu spun acest lucru cu o inimă frântă. Poți merge de la o adunare la alta. Peste tot se rostește rugăciunea „Tatăl nostru”, se repetă crezul și sunt citite versete biblice. Și totuși toți din toate bisericile și bisericile libere au crezurile lor proprii, prescripțiile lor, învățăturile lor, totul a rămas neschimbat până în ziua de astăzi.

Dar prin harul lui Dumnezeu, prin slujba fratelui Branham, noi am recunoscut că a trebuit să aibă loc o chemare afară din toate obiceiurile, din tot ceea ce nu corespunde și nu este în conformitate cu

Dumnezeu și Cuvântul Său. Această chemare mai are loc și acum, pentru ca toți să fie smulși afară din toată încurcătura și din toată robia babiloniană și să fie călăuziți afară. După Cuvântul Scripturii: *„Voi poporul Meu, ieșiți din mijlocul lor și despărțiți-vă de ei, zice Domnul; nu vă atingeți de ce este necurat, și vă voi primi. Eu vă voi fi Tată, și voi Îmi veți fi fii și fiice”*.

Ceea ce mai trebuie să spun acum mă doare foarte tare. Toți care au rămas și rămân în învățurile lor vechi și nebiblice, nu pot fi nici sfințiți și nici pecetluiți cu Duhul Sfânt. Sfințit poate fi doar acela care este în Cuvântul lui Dumnezeu. *„Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul”* (Ioan 17:17). Așadar respect față de Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Prin credință și ascultare noi putem primi tot ce ne-a fost lăsat în Sfânta Scriptură – acest lucru se întâmplă cu adevărat acum în ultima perioadă, în această ultimă etapă pe care Dumnezeu ne permite s-o trăim. Toți ceilalți rămân mai departe acolo unde sunt, ei cred răstălmăcirile care s-au crezut de sute de ani. Dar cine este din Dumnezeu nu va mai asculta acum de glasurile religioase, ci doar de glasul Cuvântului lui Dumnezeu. Iar Cuvântul lui Dumnezeu este de fiecare dată în conformitate cu voia lui Dumnezeu. De aceea noi nu doar spunem: *„Facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ”*, ci noi citim sfânta Scriptură și vedem în ea care este voia lui Dumnezeu pentru noi.

Dumnezeu ne-a vizitat prin har, ne-a arătat ceasul și timpul, mesajul și mesagerul, iar noi le-am recunoscut. Aceasta îmi aduce aminte de Luca 19 unde avem în fața ochilor aceste două lucruri. Pe de o parte, atunci acei ucenici care au cântat cântarea de laudă: *„Osana! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului, Împăratul lui Israel!”* au fost adevărații ucenici care au recunoscut ceea ce s-a împlinit ca Scriptură, ceea ce a făgăduit Dumnezeu prin proroc se întâmpla înaintea ochilor lor. Iar ei tresăteau și strigau de bucurie, își așterneau hainele pe drum, alții presărau ramuri pe care le tăiaseră de pe câmp și L-au lăudat și cinstit pe Domnul. Dar cărturarii au venit la Domnul și I-au spus: *„Poruncește-le să tacă”*. Apoi Domnul a mers pe Muntele Măslinilor de unde a putut vedea bine Templul, a privit asupra Ierusalimului și a plâns amar pentru el. Toți cărturarii și rabinii erau

acolo cu Tora în mână, dar ei n-au recunoscut ziua cercetării lui Dumnezeu, n-au recunoscut slujba lui Ioan Botezătorul. Doar cine a recunoscut și a crezut slujba lui Ioan Botezătorul, care fusese trimis ca să-I gătească Domnului un popor bine pregătit, după cum este scris în Lc. 1:16-17, doar acela a fost pregătit pentru lucrarea de răscumpărare isprăvită care avea să aibă loc; iar apoi au avut parte de tot ce avea să se întâmple începând cu ziua Cincizecimii în Biserică și prin Biserică.

Exact așa este și acum. Nu este mândrie și nici încumetare când spunem: cine acum recunoaște slujba pe care Dumnezeu a hotărât-o pentru această perioadă de timp acela va fi călăuzit să accepte și să primească prin credință făgăduința pentru acest timp, va ieși afară din tot ceea ce nu este în conformitate cu Dumnezeu și Cuvântul Său, este și va fi sfințit în Cuvântul adevărului și este pregătit, până la pecetluirea cu Duhul Sfânt, pentru ziua glorioasă a revenirii Domnului nostru și va avea parte de izbăvirea trupului și de răpire.

Citesc câteva versete din 1Pet. 1:18-19: *„căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur, ați fost răscumpeștiți din felul deșert de viață, pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană”*.

Aici apostolul a adus la un numitor comun lucrarea de răscumpărare isprăvită. N-am fost răscumpeștiți cu argint și nici cu aur, ci cu sângele scump, prețios și sfânt al Mielului lui Dumnezeu. Noi suntem răscumpeștiți, prețul a fost plătit, Îi aparținem lui Dumnezeu și putem spune cum a spus Domnul atunci: *„Eu Mă duc la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru”*. Iar noi vom vedea că toți cei ce sunt născuți din nou la o nădejde vie pot să-L numească pe Dumnezeu Tatăl lor. Numai copiii pot numi pe cineva ca fiind Tatăl lor. Așa suntem noi prin har. Noi am fost născuți din nou la o nădejde vie, suntem copii ai lui Dumnezeu și Îl putem numi pe Dumnezeu „Tatăl nostru”.

Citim vers. 20: *„El a fost cunoscut mai înainte de întemeierea lumii și a fost arătat la sfârșitul vremurilor pentru voi”*, pentru binele vostru. La sfârșitul Vechiului Testament, la sfârșitul celor patru mii de ani, Domnul și Răscumpeștorul nostru a murit pentru noi, a venit și ne-a dăruit răscumpeșterea prin har.

Citim vers. 21: „*prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu....*”. Numai prin Isus Hristos ajungem noi la adevărata credință în Dumnezeu Cel viu. Căci Cel veșnic, Dumnezeu Cel viu S-a descoperit numai în Isus Hristos și a încheiat un legământ cu noi. În Hristos noi suntem împăcați cu Dumnezeu. De aceea noi propovăduim răscumpărarea care s-a întâmplat în Isus Hristos, Domnul nostru.

Citim întregul vers. 21: „*care, prin El, sunteți credincioși în Dumnezeu, care L-a înviat din morți și I-a dat slavă, pentru ca credința și nădejdea voastră să fie în Dumnezeu*”.

Credința noastră în Isus Hristos, Domnul nostru este în legătură directă cu Dumnezeu. Toate făgăduințele pe care ni le-a dat Dumnezeu și-au găsit împlinirea și se împlinesc în Isus Hristos, Domnul nostru.

Citim 1Pet. 1:22: „*Deci, ca unii care, prin ascultarea de adevăr v-ați curățat sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima*”.

V-ați curățat sufletele voastre. Lăudat și cinstit să fie Numele Domnului nostru. Am fost răscumpărați prin sângele Mielului, sfințiți în Cuvântul lui Dumnezeu. De aceasta aparține ascultarea de Adevăr. Lăudat și cinstit să fie Domnul nostru. „*să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima*”.

Vers. 23: „*fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac*”.

Cuvântul este Sămânța. Nu tălmăcirile, nu interpretările oamenilor, ci Cuvântul original al lui Dumnezeu, așa cum a ieșit din gura lui Dumnezeu. Sămânța divină care și astăzi, prin predica Cuvântului, este pusă în inima oamenilor. Noi nu doar predicăm, ci prin predica Cuvântului noi punem sămânța Cuvântului în inimile voastre pentru ca Duhul Sfânt să poată veni asupra Cuvântului pe care l-ați primit în inimi și să zămislească în voi noua viață divină. Născuți din nou prin Cuvântul lui Dumnezeu care este viu și rămâne în veci. Nu printr-un act sacramental, nu prin ceva ce poate face cineva, ci prin Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu, iar Duhul zămislește viața nouă în noi.

În vers. 24-25 este scris: „Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos, dar Cuvântul Domnului rămâne în veac....”. Aleluia! Cuvântul este Sămânța, iar Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veci. Ca apostol, Petru a putut spune, și așa cum el a spus tot așa și eu astăzi, în smerenie, pot spune din toată inima ceea ce este scris în ultima parte a versetului 25: „Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie („ca Evanghelie” – lb. germ.)”.

Pe cât de sigur noi propovăduim Evanghelia deplină, pe atât de sigur toți aceia care aud această Evanghelie din gura noastră o pot trăi, pentru ca în viața noastră să fie descoperit tot ceea ce ne-a dăruit Dumnezeu prin puterea lucrării de răscumpărare isprăvite, prin har. Credința și ascultarea aparțin împreună.

Fie ca aceste cuvinte din epistola lui Petru să le meargă tuturor la inimă, mai ales acest Cuvânt: „Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul sfânt pe care noi vi-l propovăduim”. Domnul Dumnezeu să-i păzească și să-i binecuvânteze pe toți.

Ne întoarcem înapoi la început. Ceea ce se întâmplă acum pe pământ nu s-a mai întâmplat niciodată. Toate continentele sunt cuprinse. Să mai spunem o dată acest lucru. Toate aceste lucruri se întâmplă pe întregul pământ, mai ales propovăduirea ultimului mesaj divin. Exact așa se întâmplă pe întregul pământ, mesajul poate fi auzit în toate popoarele și în toate limbile. Acum sunt oameni conectați prin peste șase mii de conexiuni, iar noi Îi mulțumim Domnului Dumnezeului nostru pentru aceasta.

Mă repet. Chiar dacă nu suntem în „sala albă” din Zürich noi toți avem posibilitatea ca să ascultăm Cuvântul acasă. Și deja ne uităm după duminica aceea când vom fi adunați din nou în Casa poporului, în sala albă din Zürich. Fie ca Domnul Dumnezeu să-i binecuvânteze pe toți, să dăruiască alifie pentru ochi, să deschidă inimile și să dea o înțelegere deplină. Fie ca Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu pe care l-am propovăduit prin har să nu se întoarcă gol înapoi, ci să împlinească în toți scopul pentru care a fost trimis. Harul și pacea lui Dumnezeu să fie cu voi toți în Numele sfânt al lui Isus. Aleluia! Amin.